

Lap

...	143
...	149
...	164
...	171
...	174
...	191
...	199
...	221
...	223
...	237
...	239
...	239
...	240
...	244
...	252
...	254
...	262
...	269
...	271
...	303
...	348
...	349
...	351
...	380
...	397
...	418
...	420
...	422
...	118.
...	32, 320.
...	37, 424.
...	44, 160.
...	70, 336.
...	77, 427.
...	4, 160.
...	2, 368.
...	7, 428.
...	8, 176.
...	6, 256.
...	7, 428.

KIS LAP

KELLETLÉN FÜRDŐ. (Lásd a 7. lapon.)

XLIII. kötet, 1. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. július 3-án

ROSSZCSONT FERKE NEVELŐJE.

— Elbeszélés képekkel. —

Irta *Ida néni.*

KÉNYELMESEN elnyújtózva terpeszkedett Ferke a pamlagon, a vendégszobában. A mamát annyira felizgatta az a jelenet, mikor drágalátos fiacskája rongyosan mint egy koldusgyerek szaladt a nyakába, hogy bele betegedett és az orvos tanácsára el köllött utaznia, hogy gyógyitassa magát. Ferke apja nagyon el volt foglalva és így Ferke volt az ur a háznál.

Mondom, ott hevert a pamlagon, mikor beront hozzá Vad Laczi.

— Te Ferke, igaz-e, amit hallottam?

— Mi volna az az igaz? kérdé Ferke, mezítelen lábával a levegőbe rugva egy gyönyörű selyem párnát, mely éppen az arany halak medenczéjébe röpült bele.

— Hát az, hogy nevelőt kapsz! felelé Laczi. Most mondta az Ilonka hugod a mi Irmánknak.

— Persze, hogy igaz. Mért ne volna igaz? Még pedig olyan nevelőm lesz, hogy a kiskirálynak sincs külön! nevelt Ferke.

Laczi hüledezett ámultában.

— Hogyan, Ferke! Te még nevetsz? Hát nem busulsz rajta, hogy nevelőd lesz?

— Már ugyan mit busulnék? Busúljon az, aki ide kerül. Több oka lesz annak. Inkább még örülök rajta, hogy lesz, akit néha megtréfálhassak. Megállj csak! Majd meglátod, milyen pompás

multság lesz az. Olyat még nem láttál, amit én teszek vele.

— Áhá! mondá Laczi. Most már értem. Csakugyan jó lesz. Majd segítünk neked: én, Pali és a többiek.

— Megbirok én velem magam is, nevelt Ferke. No de nem árt, ha ti is segítetek. Nagyon szép tréfákat gondoltam már ki, amikkel meglepjem az istenadtát. Olyan varangyos-békákat csempészek az ágyába, hogy menten kirázza a hideg, ha bele fekszik.

— Talán jobb lesz, ha egeret teszünk a vánkos-czihába. Az olyan szépen fog majd ide-oda futni a feje alatt, tanácsolta Laczi.

— Egeret, patkányt akár hatot is, mondá Ferke. Egyet meg bevarrok a kabátja zsebébe, hadd rágja magát keresztül rajta.

— Pompás! Te Ferke, a legszebb kabátjába tedd! nevelt Laczi.

— Bizd csak rám! Tudom én, mit csinállok. Sót, paprikát hintek a kávéjába, megczukrozom a levesét, hogy majd az első kanálnál jóllakik. Pápaszemét a czipőjébe teszem, hogy össze törje, amikor felhuzza, aztán jól meg is vághatja a lábát. Három napig sántítani fog bele és hozzá még oda lesz a drága szemüvege is.

— Nagyszerű! De hátha nem hord szemüveget?

— Már hogy ne hordana, te tökfilkó! förmedt rá Ferke Laczira. Az én nevelőmnek ne legyen szemüvege! Olyan nincs! Lesz ám neki aranyba foglalt csiptetője, pápaszeme, monoklija, messze-

látója ... és én mind össze töröm, izzéporrá zuzom!

— De a messzelátót és a monoklit elébb nekem adod egy kicsit játszani, ugy-e? mondá Laczi.

— Hogy is ne! hetykélkedett Ferke. Az én nevelőm holmijához semmi jussod. Azzal én parancsolok!

— Te irigy majom! kiáltott Laczi.

— Te haszontalan gézengúz! felelt Ferke.

És püff neki, püff neked!... megindult egy kis barátságos agya-bugyálás. (Lásd a képet a 4. lapon.) A puha szőnyegen pompásan lehetett hemperegni. Még szinte jól esett annak, akit ellenfele legyűrt, hogy oda nyomták a padlóhoz. Az ütés sem fájt. E kis birkózás után a legjobb kedvben folytatták a tanácskozást.

— Te Ferke, kezdé Laczi, kinek talán fájt egy kicsit a kapott fejbaraczk, mondd csak, hátha az a nevelő majd megharagszik?

— Hát csak tessék neki haragudni. Bánom is én!

— Igen ám, de hátha megver?

— Mit? Engem? No, csak azt próbálná! Ugy a fejéhez vágom a tinta-tartót, hogy százfelé is repül minden porcikája!

És hogy megmutassa Laczinak, miképen fogja azt a tinta-tartót a nevelő ur fejéhez vágni, felkapott egy gyönyörű névjegytartót és a falhoz csapta. Ezer darabra is tört az. Ferke a cserepeket ott hagyta a padlón. Olyan nagy legény, mint ő, nem törődhetik csekélységekkel.

Laczinak ez nagyon tetszett. De aztán újra aggódott.

— Hm! Hátha erősebb lesz a nevelő náladnál és mégis csak megver?

— Nevetséges! Az olyan vékony dongáju anyámasszony katonáját legyűröm én félkézzel is.

— Láttad már? Itt van már? kérdé Laczi mohón.

— Látni nem láttam. Még azt sem tudom, talált e már apa nevelőt. Csak képzelem, milyen lesz. De akárki lesz, akármi lesz: tudom, örülni fog, ha ép kéz-láb menekülhet el innen.

— Jól teszed, mondá Laczi. Minek is üti be ide az orrát?

— No hiszen, meg is emlegeti azt a napot, amikor ide betette a lábát! fenyegetőzött Ferke. Még nem is mondtam mindent, amit teszek vele. Kifőztem már többet is. Csak jőjjön!

— De szeretném már látni! mondá Laczi. Nagyon kíváncsi vagyok rá.

— Magam is nagyon szeretném, ha már itt volna. Szörnyen unatkozom.

— Gyere velem, elmondjuk az újságot pajtásainknak, hívta Laczi.

— Nem mehetek, fáj a lábam. Még nem huzhatok cipőt. Mezitláb pedig nem megyek.

— Ejnye de finnyás kisasszony lett belőled, gunyolódott Laczi. Te lusta medve!

— Vagyok, ami nekem tetszik! kiáltott Ferke a távozó Laczi után.

Laczi nem tudta, miért maradt Ferke olyan készségesen otthon. De hát Ferkének sok dolga akadt. A szakácsné nagy rémületére kuktának állt be és

mindig ott lábatlankodott a konyhában, kivált mikor süteményt vagy befőttet csináltak.

A szegény Kata néha majd a haját tépte mérgében. Az urfi marok-számra tömködté magába a czukrot, és amint Kata az üvegekbe rakta a befőzni való gyümölcsöt, Ferke azon módon ki is szedegette és megette.

— Legalább hagyjon békét annak a hámozott baracznak! rimánkodott Kata. Amott van egy egész kosárral, egyik abból, csak ezeket ne bántsa! (Lásd a képet az 5. lapon.)

— Ohó! mondá Ferke. Maga csálni akar. A legszebbeket kiválogatta! Nekem csak a csunya, zúzott baraczkokat adja.

— Persze hogy úgy tettem, felelé

Kata. Befőzni csak a szép gyümölcsöt szabad, máskép el nem áll télíg. Akkor bezzeg jól esik az urfinak!

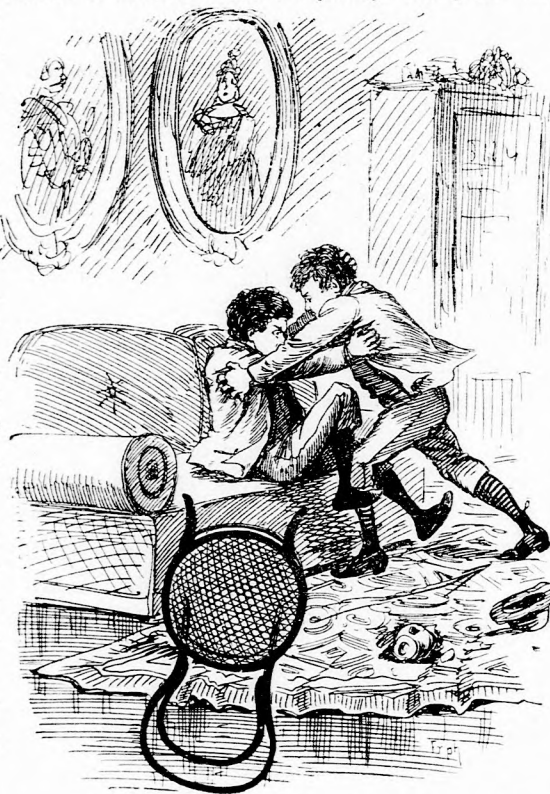
— Nagy sor az, télíg várni, vitatkozott Ferke. Én már most kiviszem a magam részét. Mert hátha télíg megeszi más valaki.

— A részét, a részét! kiáltott Kata. Hisz' mind megeszi, semmi sem marad. Jaj, mit szól majd a nagyságos asszony, ha haza jön!

Mérgelődhetett, beszélhetett Kata, amennyit akart, mikor egyszer Ferkének olyan jó kifogása volt, hogy ő a maga részét veszi ki. Ezen a réven megdézsmált mindent, ami a keze ügyébe esett. Csak ugy dugdosni köllött előle minden enni-valót, mint a torokos czicza elől. Csakhogy a Czirmos legalább a befőttet nem bántotta, míg Ferke éppen ezekre vadászott leginkább. A szakácsnének hajnalban kellett fölkelnie, ha befőttet akart csinálni. Csakhogy Ferke, mikor megsejtette a dolgot, nem röstelt szintén föláldozni egy kis álmat azért,

hogy elcsenhessen egy pár üveget és hegyibe még meg is boszanthassa Katát.

— Csak már sétálhatna! sohajtott a szakácsné. Istenem, milyen jó volna, ha megint naphosszat barangolna valami rengeteg erdőben, ahonnan csak soha napján kerülne haza!

... EGY KIS BARÁTSÁGOS AGYABUGYÁLÁS.
(Lásd a 3. lapon.)

Ezt talán elkinozza a reggehez. Ot ebédre

Által egy reggette, nem fá már fel, czipőt. C Istenne zott az ban, ho még a p mondha arcza u zott, ra örömtől frissen réz teps

De mi ra vált mikor F állt elő, kíséri K ti vásár neki rolni. A is elejtet ben a sze kácsné,

A AGY be mind tal

Ezt kívánták a többi cselédek is, de talán még a testvérei is, akiket ugy elkinozott, hogy jobbnak látták szegények a reggeli után elszökni hazulról a nénihez. Ott maradtak egész nap és csak ebédre és éjjelre vetődtek haza.

Általános volt az öröm, mikor Ferke egy reggel kijelentette, hogy már nem fáj a lába, már felhuzhatja a czipőt. Olyan »hál Istennek!« hangzott az egész házban, hogy szebbet még a püspök sem mondhat. Kata arca ugy sugárzott, ragyogott az örömtől, mint a frissen megsikált réz tepsi.

De mindjárt búra vált az öröme, mikor Ferke azzal állt elő, hogy ő elkiséri Katát a heti vásárra és segít neki — bevásárolni. A kosarat is elejtette ijedtében a szegény szakácsné, mikor ezt hallotta.

(Folytatása következik.)

A DRÁGA POHÁR.

(Képpel a 8—9. lapokon.)

NAGY volt a készülődés az intézetben. Ahány leány ott együtt volt, mind talált valami tenni valót, hogy más-

nap jól ellátva, fölkészülve indulhassanak utra. Mert nagy kirándulás volt tervben. Az iskolai évnek végére értek, a vizsgálatokat befejezték és a jó eredmény öröme az igazgatónő megengedte, hogy mielőtt haza oszlanak, közösen töltsenek egy kellemes napot a hegyek közt. Ez került ugyan egy kis pénzbe,

de mindnyájoknak volt is annyi zsebpénzcskéjük és már rég takarékoskodtak, mert tudták, hogy ez a nyári multság következni fog.

— Én tavaly is voltam, szolt Aranka. Jaj de szép ott fönn a hegyek közt! Vasuton megyünk egy darabon, aztán gyalog föl az árnyas erdőben. En megint fölmegyek egészen a kristályforrásig.

— Hát az micsoda? kérdé Dorka.

— Gyönyörű forrás, messze fönn magasan egy szikla oldalában. Elviszem magammal a poharamat, hogy a remek vízből

ihassam.

— Én bizony nem viszem. Nagyon alkalmatlan azt kézben hurezolni olyan messzire.

— Csakhogy én sem kézben viszem ám. Az én poharamnak füle van, zsinórra fűzöm és a nyakamba akasztom.

Dorkának nagy kedve támadt, hogy

... HAGYJON BÉKÉT A BARACZKNAK!

(Lásd a 4. lapon.)

ilyen pohara legyen; de nem volt. Aranka nevetve biztatta:

— No bizony nem olyan nagyon drága kincs az. Nézd, éppen ott jön az utcán egy házaló üveges-gyerek. Azt mondtad, hogy jól gazdálkodtál, sok pénzed van: hát végy olyan poharat, aztán majd együtt megyünk a kristály-forráshoz.

Dorka nem is gondolkozott sokat. Egyáltalában nem volt szokása a sok megfontolás, ezért kapta a lányoktól a szilaj Dorka nevet. Futott ki a szobából és behívta az üveges-gyereket a kapu alá, kérdezte tőle: van-e füles pohara?

— Hogy ne volna? Minden van! Éppen olyan van, amilyen ilyen nagyságos kisasszonykának kell.

Magas, nehéz szekrényben czipelte a szegény fiu a hátán a portékáját. Letette a szekrényt és mutogatta az ott fölaggatott füles poharakat. Dorkának persze az tetszett meg, amelyik a legszebb volt. A kis házaló biztatta:

— Ez nagyon szép pohár, nagyon finom pohár, ezt tessék megvenni. Olcsón adom, félig ingyen adom, csak egy forint az ára. Megér kettőt is, tessék meghinni.

Megért-e kettőt, nem tudom, de Dorkának erre a célra nem volt egy forintja sem. Ami volt, kellett a holnapi mulatságra. Hát ha nem volt, abba kellett volna hagyni az alkut. Csakhogy Dorka nem szeretett gondolkozni s inkább így szólt:

— Egy forint! No persze. Husz krajczárt sem ér. Többet nem adhatok.

— Én meg annyiért nem adhatom.

— No persze! Ilyen haszontalan pohár... eltörik és vége. Annyit sem ér, tudom én azt. Engem meg nem csalsz.

— Nem csalog! pattant föl a fiu. Akinek nincs pénze, ne akarjon vásárolni. Mit tölteti velem az időt? Adja ide azt a poharat.

— Nesze!

És Dorka mérgesen oda dobta a szép poharat a szekrényben függő többi pohár közé, úgy hogy az is, meg ezekből is vagy három össze tört. Dorka gyorsan futásnak eredt befelé s a kis üveges egy pillanatig meg volt akadva, mert nem hagyhatta el a portékáját. De már a következő pillanatban gyorsan hátára emelte a szekrényét és utána iramodott Dorkának. És az izmos ficzkó jól tudott futni. Majdnem egyszerre ért be Dorkával a csarnokba, hol a növendékek éppen együtt voltak az igazgatónövel.

Nagyot bámult mindenki, mikor a szurtos ficzkó oly vakmerően berontott és megragadta a Dorka ruhája szalagját.

— Ohó, kisasszonykám! Nem addig van a! Kárt tenni és elfutni? Fizessen! Négy pohár, azhat forint. (L. a 8—9. lapon.)

— Mi az? Mi történt? kérde az igazgatónő.

— Itt van, tessék, négy pohár össze törve... ez mind a kisasszonyé. Tessék kifizetni az árát.

Egy kis magyarázat kellett hozzá, de az hamar megvolt, s Dorka maga sem tagadhatta, hogy mérges fölfortyanással ő okozta a kárt.

— Akkor meg is köll fizetni, szólt az igazgatónő. Add ide minden pénzedet... így... ez még nem elég... a többit hozzá adom én.

A kis házaló elment a pénzével s Dorkának volt négy törött pohara. És még valami következett.

— Holnap itthon maradsz a beteg Gizikével. A kirándulás költsége ráment a mérgeskedésre. Ezen segíteni nem lehet.

Ugy is lett. Másnap kettecskén busultak otthon, a beteg Gizike és a szilaj Dorka, aki megfogadta, hogy ezentul uralkodni fog indulatosságán, mert nagyon rossz vásár volt, mikor drága pénzen vett törött poharakat.

Sz
A
M
H
S
A
B

Ez vo
a néni
végig sé

KELLETLEN FÜRDŐ.

(Képpel a cziánlapon.)

SZEGÉNY cziéza hogy liheg —
Hej bizony, nagy a meleg!
 A nagy hőtül izzadsz ám —
Megförsztünk, kis cziézám!

No Károlykám, föl, segíts —
Kádba vizet te meríts!
 De amikor félig lesz,
 A cziézának elég lesz.

Omlik a víz, kavarog —
Fürödni beh jó dolog!
 Meg is füröszet ízibe
 Az asszonykád, Lízike.

Zsupsz béle no cziézuskám —
Meglátod, felfrissülsz ám!
 Hogy miákol, hogy tüszköl, —
 Fél tőle mint a tüztől.

Egyszerre csak... mi volt ez?...
A karmával megsebez,
*Farka csapong... mi leli?...
 A fürdő nem köll neki?*

Nem bizony! mond a cziéza —
Hopp!.. és nagyot szökik a',
S asszonykája arczába
Azt a csorgó, csurom-vizes
Bundikáját kirázza.

A MEGZAVART EPRÉSZET.

— Nyári beszélyke. —

(Öt képpel.)

AJ DE gyönyörű kert! Ugy-e
 néni, ez a legszebb kert a
 világon? Itt bizonyosan tün-
 dérek is laknak.

Ez volt az ítélete Magduskának, mikor
 a néni vele meg Antival és Bertivel
 végig sétált a kerten, mely csakugyan

szép és nagy kert volt. A néni pedig
 ölbe kapta a kicsikét és össze csókolta.

— Oh te kis csacsogó jószág! Látszik,
 hogy még soha sem jártál másutt, csak
 azokon az unalmas kövezett utcázakon ott
 Budapesten.

— Az csakugyan igaz, kedves néni,
 szólt Anti nagyon bölcs komolysággal,
 amilyen csak kitelhetik tizenegy éves
 kis diáktól. Magduska most van először
 falun, hát igazán nem látott még ilyen
 szép nagy kertet. De én, tudja néni,
 én már voltam itt, és mégis azt mondom,
 hogy talán nincs ennél szebb kert heted-
 hét vármegyében.

— Én is azt mondom, bizonyítá Berti.
 Olyan jó, hogy a néni ide meghívott
 minket!

— No, azt szeretem, ha örömet
 vagytok nálam. Én meg szívesen látlak,
 azt tudjátok. Így hát remélem, hogy
 kellemesen fog telni az időtök; de aztán
 én is megkivánom, hogy semmi hiba se
 legyen, én is meg legyek veletek elégedve.

— Meg is lesz kedves néni! Csak
 mondja meg, mit köll tennünk és mit
 nem szabad tennünk?

— Legelőször is mindig pontosan meg
 köll tennetek, amit én mondok, vagy
 amit a Lenke leányom mond. Ő többet
 fog veletek foglalkozni, tehát neki is
 engedelmesskednetek köll. Aztán az én
 kedvencz cziézám, a Bibinek békét
 hagyjatok, ne kinozzátok.

— Oh, én soha sem bántom a cziézát,
 bizonykodott Magduska. Én nagyon sze-
 retem a cziézuskát, a kis cziézát is, a
 nagy cziézát is. Otthon csak Berti szokta
 megcsipegetni a cziézánk fülét-farkát.

ilyen pohara legyen; de nem volt. Aranka nevetve biztatta:

— No bizony nem olyan nagyon drága kincs az. Nézd, éppen ott jön az utcán egy házaló üveges-gyerek. Azt mondtad, hogy jól gazdálkodtál, sok pénzed van: hát végy olyan poharat, aztán majd együtt megyünk a kristály-forráshoz.

Dorka nem is gondolkozott sokat. Egyáltalában nem volt szokása a sok megfontolás, ezért kapta a lányoktól a szilaj Dorka nevet. Futott ki a szobából és behivta az üveges-gyereket a kapu alá, kérdezte tőle: van-e füles pohara?

— Hogy ne volna? Minden van! Éppen olyan van, amilyen ilyen nagyságos kisasszonykának kell.

Magas, nehéz szekrényben czipelte a szegény fiu a hátán a portékáját. Letette a szekrényt és mutogatta az ott fölaggatott füles poharakat. Dorkának persze az tetszett meg, amelyik a legszebb volt. A kis házaló biztatta:

— Ez nagyon szép pohár, nagyon finom pohár, ezt tessék megvenni. Olcsón adom, félig ingyen adom, csak egy forint az ára. Megér kettőt is, tessék meghinni.

Megért-e kettőt, nem tudom, de Dorkának erre a célra nem volt egy forintja sem. Ami volt, kellett a holnapi mulatságra. Hát ha nem volt, abba kellett volna hagyni az alkut. Csakhogy Dorka nem szeretett gondolkozni s inkább így szólt:

— Egy forint! No persze. Husz krajczárt sem ér. Többet nem adhatok.

— Én meg annyiért nem adhatom.

— No persze! Ilyen haszontalan pohár... eltörik és vége. Annyit sem ér, tudom én azt. Engem meg nem csalsz.

— Nem csalog! pattant föl a fiu. Akinek nincs pénze, ne akarjon vásárolni. Mit tölteti velem az időt? Adja ide azt a poharat.

— Nesze!

És Dorka mérgesen oda dobta a szép poharat a szekrényben függő többi pohár közé, úgy hogy az is, meg ezekből is vagy három össze tört. Dorka gyorsan futásnak eredt befelé s a kis üveges egy pillanatig meg volt akadva, mert nem hagyhatta el a portékáját. De már a következő pillanatban gyorsan hátára emelte a szekrényét és utána iramodott Dorkának. És az izmos ficzkó jól tudott futni. Majdnem egyszerre ért be Dorkával a csarnokba, hol a növendékek éppen együtt voltak az igazgatónővel.

Nagyot bámult mindenki, mikor a szurtos ficzkó oly vakmerően berontott és megragadta a Dorka ruhája szalagját.

— Ohó, kisasszonykám! Nem addig van a! Kárt tenni és elfutni? Fizessen! Négy pohár, az hat forint. (L. a 8—9. lapon.)

— Mi az? Mi történt? kérde az igazgatónő.

— Itt van, tessék, négy pohár össze törve... ez mind a kisasszonyé. Tessék kifizetni az árát.

Egy kis magyarázat kellett hozzá, de az hamar megvolt, s Dorka maga sem tagadhatta, hogy mérges fölfortyanással ő okozta a kárt.

— Akkor meg is köll fizetni, szólt az igazgatónő. Add ide minden pénzedet... így... ez még nem elég... a többit hozzá adom én.

A kis házaló elment a pénzével s Dorkának volt négy törött pohara. És még valami következett.

— Holnap itthon maradsz a beteg Gizikével. A kirándulás költsége ráment a mérgeskedésre. Ezen segíteni nem lehet.

Ugy is lett. Másnap kettecskén busultak otthon, a beteg Gizike és a szilaj Dorka, aki megfogadta, hogy ezentul uralkodni fog indulatosságán, mert nagyon rossz vásár volt, mikor drága pénzen vett törött poharakat.

1. Szám.
K
Sz
H
A
M
N
K
L
A
O
F
M
A
Z
M
H
F
E
A
F
A
N
H
S
A
B
A MI

Ez vol
a néni
végig sét

KELLETTLEN FÜRDŐ.

(Képpel a cziánakon.)

SZEGÉNY cizca hogy liheg —
Hej bizony, nagy a meleg!
A nagy hőtül izzadsz ám —
Megförsztünk, kis cizcám!

No Károlykám, föl, segíts —
Küdbe vizet te meríts!
De amikor félig lesz,
A cizcának elég lesz.

Omlék a víz, kavarog —
Fürödni bel jó dolog!
Meg is fürösztt izibe
Az asszonykád, Lízike.

Zsupsz bele no cizcuskám —
Meglátod, felfrissülsz ám!
Hogy miákol, hogy tüsszköl, —
Fél tőle mint a tüztől.

Egyszerre csak... mi volt ez?...
A karmival megsebez,
Farka csapong... mi leli?...
A fürdő nem köll neki?

Nem bizony! mond a cizca —
Hopp!.. és nagyot szökik a',
S asszonykája arczába
Azt a csorgó, csurom-vizes
Bundikáját kirázza.

A MEGZAVART EPRÉSZET.

— Nyári beszélyke. —

(Öt képpel.)

AJ DE gyönyörű kert! Ugye
 néni, ez a legszebb kert a
 világon? Itt bizonyosan tün-
 dérek is laknak.

Ez volt az ítélete Magduskának, mikor
 a néni vele meg Antival és Bertivel
 végig sétált a kerten, mely csakugyan

szép és nagy kert volt. A néni pedig
 ölbe kapta a kicsikét és össze csókolta.

— Oh te kis csacsogó jószág! Látszik,
 hogy még soha sem jártál másutt, csak
 azokon az unalmas kövezett utcákon ott
 Budapesten.

— Az csakugyan igaz, kedves néni,
 szólt Anti nagyon bölcs komolysággal,
 amilyen csak kitelhetik tizenegy éves
 kis diáktól. Magduska most van először
 falun, hát igazán nem látott még ilyen
 szép nagy kertet. De én, tudja néni,
 én már voltam itt, és mégis azt mondom,
 hogy talán nincs ennél szebb kert heted-
 hét vármegyében.

— Én is azt mondom, bizonyítá Berti.
 Olyan jó, hogy a néni ide meghívott
 minket!

— No, azt szeretem, ha örömet
 vagytok nálam. Én meg szívesen látlak,
 azt tudjátok. Így hát remélem, hogy
 kellemesen fog telni az időtök; de aztán
 én is megkivánom, hogy semmi hiba se
 legyen, én is meg legyek veletek elégedve.

— Meg is lesz kedves néni! Csak
 mondja meg, mit köll tennünk és mit
 nem szabad tennünk?

— Legelőször is mindig pontosan meg
 köll tennetek, amit én mondok, vagy
 amit a Lenke leányom mond. Ő többet
 fog veletek foglalkozni, tehát neki is
 engedelmeskednetek köll. Aztán az én
 kedvencz cizcámnak, a Bibinek békét
 hagyjatok, ne kinozzátok.

— Oh, én soha sem bántom a cizcát,
 bizonykodott Magduska. Én nagyon sze-
 retem a cizcuskát, a kis cizcát is, a
 nagy cizcát is. Otthon csak Berti szokta
 megcsipegetni a cizcánk fülét-farkát.

— No persze! Ne higye néni, védekezett Berci. Csak játszani szoktam a cizicával. De itt azt sem fogom tenni, a viláért sem nyulok hozzá Bibihez.

A néni tudta, hogy kis rokonai jó gyermekek, tehát nem is volt semmi aggodása, hanem vidáman vezette be őket a szobába ozsonnálni. Berti ment leg hátul, előtte pedig Magduska.

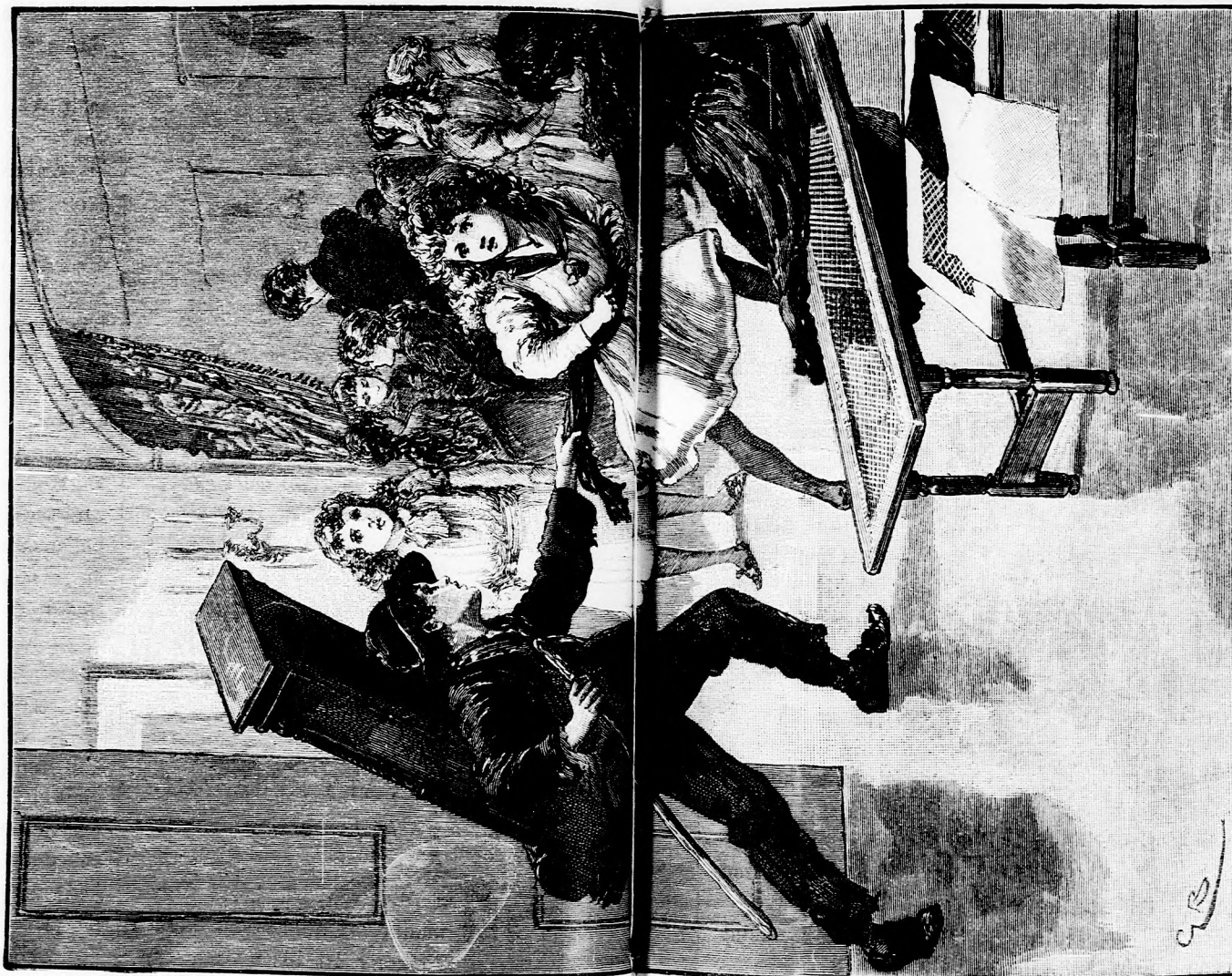
— Megállj csak, te kis fecsegő! sugta Berti. Majd adok én neked, árulkodni! A cizica farkát nem fogom bántani, de majd meghuzogatom a te csöpü-hajadat.

— Csakhogy én nem félek ám! Ha megteszed, majd megmondom Kálmának, mihelyt megjön.

Ugy látszik, ez hatalmas fenyegetés volt. Mert Berti, aki már emelte a kezét, hogy mindjárt megtépázza egy kicsit Magduskát, hirtelen lemondott erről a szándékáról és nem gondolt többé a boszura.

Mikor beértek a szobába, akkor már éppen nem gondolt rá. Ott a kedves Lenke, a néni nagy leánya, már elkészítette az ozsonnát. Tele volt az asztal mindenféle jóval, amit csak kívánni lehet. Tejszines kávé, ropogós sütemény, gyümölcs, vaj,

méz csalogatták a kis vendégeket. Nem is köllött nekik nagy kínáltság, hozzá láttak íziben s akkora pusztitást vittek

véghez a sok jó csemegében, hogy csak imitt-amott maradt egy kis morzsa a tálak fenekén. A néni pedig örült neki.

Gyönyörű nyári idő járt s a három kis testvér olyan boldog volt ott a néni szép falusi házában, hogy nem cserélt

Aztán kísétáltak Lenkével a környékre, a virágos mezőre, a hűs erdőbe, és egy hét múlva már úgy lesütötte őket a nap, mint holmi kis szerecseneket. De volt is étvágyuk olyan, mint a farkasnak és szinte láthatólag hiztak, pirosodtak egyik napról a másikra. Panasz sem volt rájuk, mert illedelmesek, szófogadók voltak és sem a néni, sem Lenke, sem a Bibi cizica nem találhattott volna még keresve sem kifogást.

Hanem azért mégis volt egy kicsike kis szomorúságok, kivált Magduskának: még pedig az, hogy Kálmán nem volt velök. Kálmán volt a legidősbik testvérök, valóságos gimnazista, akinek maholnap talán már bajusza is lesz. Nevezetes személyiség volt a kisebbek szemében. Nem is hiába. Mert csakugyan jóval idősebb volt, ami ugyan nem éppen nagy érdem; csak-hogy Kálmán egészen olyan is volt, amilyennek a jó testvérnek köll lenni, aki legidősebb. Okosabb is, türelmesebb is, aki minden apró bajon szívesen segített, mindig tudott valami kel-

les volna akármelyik kiskirályyal sem. Segítették a néninek a kerti munkában, legfőképen mikor gyümölcsöt kellett szedni.

lemes új játékot, szórakozást, és készséggel föláldozta a maga legkedvesebb időtöltését, hogy kisebb testvéreinek kedvét

töltse. De már azt mégsem tehette meg, hogy az iskolát ott hagyja. Ezért nem is jöhetett Magduskáékkal a nénihez falura.

Am ez is csak olyan baj volt, melynek gyógyítását meghozza az idő. Egy hét multával már megjött a levél Kálmántól, hogy nagyon jó sikerrel végezte a vizsgálatokat s néhány nap mulva ő is megérkezik a néni-kéhez.

Nagy volt az öröm, csak hogy a nagy örömből is lett egy kis alkalmatlanság. Azt nem tudta Kálmán megírni, melyik napon jön, Magduskáék tehát minden nap várták. A néni hiába küldte őket sétálni a mezőre, nem akartak távozni a háztól.

— Hátha éppen az alatt jön meg Kálmán? Szép is volna, ha nem várnánk.

Egy keddi napon azonban mégsem tudtak ellen-állani a kísértésnek. Lenke egymaga sétált kiinn az erdőcskében és mikor haza tért, melleleg így szólt:

— Kár, hogy nem volt velem kosár.

A nagy tisztáson töméntelen számócsa van, szedtem volna akár két ozsonnára valót is.

— Bizony kár! szólt Magduska. Olyan jó a czukros eper.

— No, azon segíthetnénk, mondá Anti. Én emlékszem arra a tisztásra.

Ha mi hárman oda kisétálunk, hamar össze szedünk annyi epret, amennyi csak kell. És az olyan kedves időtöltés!

— Akkor hát menjünk! sürgeté Magduska.

Mindjárt fel is készültek, csak Bertit kellett elő hívni. Anti a nagyobbik kosarat kapta a kezébe, Magduskának pedig Lenke szép kicsike kosarat adott, melyet elbirhatott, még ha egészen

tele szedte is.

— Hol vagy, Berti? kiálták, amint a házból kiléptek.

— Itt vagyok, labdázok.

— Nini, csakugyan! Hol vetted azt a labdát? szólt Anti. Hisz a mienk itt van a zsebemben.

— ITT VAGYOK, LABDÁZOK!

— Találtam. Épp most repült ide valahonnan.

— Akkor bizonyosan a szomszédék Janikájának a labdája, szolt Lenke. Dobjd neki vissza.

— Jani a neve? No, annak ugyan nem adom vissza. Már vagy háromszor találkoztam vele és mindig csufolta a harisnyás lábamat.

— Az nem ok, hogy megtartsd, ami nem a tied. Dobjd vissza és menj te is Magduskával és Antival epreszni.

Berti hátra fordult, a kerítés felé ment és azt lehetett hinni, hogy megtette, amit Lenke mondott. Pedig dehogyan is tette. Inkább nevetve szolt magában:

— Majd bizony! Nem is olyan bizonyos, hogy a Janié. Nem kérte, hogy dobjam vissza... ha kérte volna se tenném. Ha ő csufol, hát megfizetek neki.

Zsebre dugta a labdát és megindult testvéreivel az erdőcskébe.

Gyönyörű kis erdő volt, nem is nagyon messze és azon a szép tisztáson csakugyan töméntelen volt az eper. Csak

ugy piroslott mindenfelé. Hanem Magduska, de meg Berti is úgy találták, hogy epret szedni nem igen könnyű mesterség. A kicsi garabó, melybe Magduska és Berti közösen szedték az epret, nagyon lassan telt meg. Minduntalan így szoltak:

— Ez nagyon szép... ezt megeszem... jaj be jó!

Igy persze többször nyult a kezök a szájok felé, mint a kosárba. Jó szerencse, hogy Anti végre észre vette.

— Ha itt sok epret esztek, elvásik tőle a fogatok és nem fog otthon kelleni. Pedig sokkal jobb ám czukorral.

Magduska már kezdte is érezni, hogy úgy lesz. Hősies elszántsággal eltökélte tehát, hogy most már egy árva szemecskét sem eszik meg. Berti pedig nem akart vitézségben

... LESKELŐDIK A BOKOR MÖGÖTT.

(Lásd a 12. lapon.)

hátrább maradni hugocskájánál. Így aztán az ő kosárcájok is megtelt szaporán.

Mikor ezzel a komoly munkával elkészültek, egészen érdemeseknek tarthatták magukat egy kis jutalomra, ami abból állt, hogy játszogattak, szaladgál-

tak. A két kosarat letették, aztán kergettek pillangót, szedtek vadvirágot, Anti és Berti föl-fölmásztak a fákra is, hogy bele nézzenek egy-egy madár-fészekbe.

Éppen csak azt nem vették észre, hogy kívülök még más valaki is van ott. Az a valaki pedig ravasz képpel leskelődik egy bokor mögött. (Lásd a képet a 11. lapon.)

Nem gondoltak ők semmi veszedelemre. Maga a néni mondta, hogy az erdőcskében bátran járhatnak, ott nem érheti őket semmi baj.

A néni persze csak arra gondolt, hogy nem járt ott se farkas, se rabló. Az nem is járt. De azért mégis fenyegetett a baj. Annak az oka pedig ott volt a Berti zsebében. És ha Berti arra gondolt volna, hogy aki mint vet, úgy arat: akkor nem is játszogatózott volna olyan gyanutlanul.

Jócskán bele telt az idő, mire megelégték a játékot.

— Most már induljunk haza, szólta Anti. Körülbelül itt az oszonna ideje, a nénike bizonyosan vár.

— De meg is lesz velünk elégedve,

mondá Berti. Annyi epret viszünk, hogy még holnapra is elég lesz.

Vissza tértek arra a helyre, ahol a garabókat hagyták.

— Ni, nem jó helyre jöttünk, nem itt vannak a garabók.

— De itt hagytuk, mondá Magduska. Nézd, a kalapod ott van, a mellett voltak a kosarak.

— Hát hová lettek?

Hüledezve bámultak. Akárhogy nézegettek jobbra-balra, a teli eperkosaraknak hiült helyök volt.

— Oh, itt valami gonosz boszorkány járt! szölte Magduska és már félig-meddig sirdogált is.

— Hát még kicsoda, te kis oktondi! mondá Anti boszusan. Valaki volt itt, az bizonyos, csak hogy semmirevaló tolvaj.

— A tolvaj elvitte volna a kalapodat is, jegyzé meg Berti.

Ez megint igaz volt. De ha nem volt se mesebeli boszorkány, se tolvaj: valaki mégis volt. Mert az bizonyos, hogy a sok fáradsággal, szorgalommal szedett eper kosarastul eltűnt.

Ha a bokroktól, fáktól kissé messzebb

HÜLEDEZVE BÁMULTAK.

láthatnak
a titokzár
ott az er
tak, egy
mezőn t
egy-egy
mel szö

— Az
veszik.

ki is ka

vissza . .

rosi urfi

Legtöb

van azon

az is, ak

sántikál.

aki ross

szal aka

bele sü

mán.

mert az

kitalálni

szomszéd

volt a go

elkövető

ban fut

mányáva

az ut e

rot köll

valakibe

— Ja

— B

mintha

bizony

— M

pott? . .

— M

Csupa

mintha

láthatnak, könnyen ki is találhatják vala a titokzatos eseményt. Mert mialatt ők ott az erdőcskében busultak és tanakodtak, egy vigyorgó képü fiu már künn a mezőn teljes erejéből futott a falu felé, egy-egy kosárral a karján. S kárörömmel szólt magában:

— Azt hiszem, haza érek, mielőtt észre veszik. Majd fognak boszankodni... ki is kapnak a kosarakért. Nem adom vissza... majd megbánja még az a városi urfi az én labdámat!

Legtöbbször úgy van azonban, hogy az is, aki rosszban sántikál, és az is, aki rosszat rosszal akar fizetni, bele sül egyformán. Jani — mert azt könnyű kitalálni, hogy a szomszédbeli Jani volt a gonosz csiny elkövetője — javában futott zsákmányával, mikor

az ut egy fordulójánál, ahol sűrű bokrot köllött megkerülni, úgy bele ütközött valakibe, hogy majd földre bukott.

— Jaj! No!

— Bizony jaj! Mit futsz olyan vakon, mintha a tatárok kergetnének? Talán bizony lopott portéka van nálad?

— Mi... micsoda... már miért lopott?... hebegte Jani megzavarodva.

— Mi van ebben a két kosárban? Csupa eper... Ez furcsa... Éppen mintha az a két kosár volna, melyről

Lenke szólt, hogy a testvéreimet küldte velök eprészni.

Jani most még inkább meg volt akadva. Most már világos, hogy kárba veszett a csinye. Ez itt a bátyjok az eprészőknek; ha azok haza térnek és elmondják, hogy valaki ellopta a két garabó számóczát, mindjárt ki fog derülni, ki lopta el. Nem lehet eltagadni semmit. Azért hát Jani inkább daczosan mondá:

— A testvérök vagy? No hát jól van... itt a két kosár... add nekik

vissza. Már úgy sem kell, csak meg akartam őket boszantani.

— Ugy? De alkalmasint tovább vitted volna, ha utadba nem akadok. És ugyan miért akartad megboszantani őket?

— Van rá okom. Az a hetyke öcséd... Bertinek

hívják... hallottam... zsebre dugta a labdámat és azt mondta, hogy nem is adja vissza.

— Szép dolog. Tehát szomszédok vagytok és ellenségek. Ez kellemes multság lesz, ha így folytatjátok.

Kálmán — mert ő volt az — nagyon nem szerette a hiába való patvarkodást és kissé megboszankodott ennek a dolognak a hallatára. De nem volt bizonyos benne, melyik az igazi hibás; legelőször tehát ezt akarta kideríteni.

... TELJES EREJÉBŐL FUTOTT.

Mialatt Kálmán a rajta-kapott eper-tolvajjal beszélt, a három testvér az erdőskében nagy-busan tanakodott, hogy ugyan hát most már mitevők legyenek? Szégyen-szemre üres kézzel álljanak a néni elé, s még csak a kosarat se tudják vissza adni?

— Már hiába, mégis csak haza kell mennünk, szólt Anti. Itt az erdőben nem maradhatunk.

Megindultak tehát lassacskán haza felé. Akár milyen tétovázva mentek, mégis csak eljutottak a ház közelébe. A nagy gazdasági udvar kerítésén lépcsős átjáró volt azoknak, akik rövidebb uton akartak a házba jutni. Ők nem akartak, de meg köllött állniok, mert a kerítésen belől megszólalt valaki:

— No, itt jönnek a kárvallottak!

— Kálmán! Kálmán! Itt van Kálmán! ujjongtak mind a hárman.

Hirtelenében bizony megfélekedtek minden bajról és gyorsan másztak át a kerítésen: legelől Magduska, kit Anti emelt föl, egyenesen a Kálmán ölébe.

Nagy volt a testvérek öröme; de amint az ölekezés véget ért, Berti fölkiáltott:

— Ni, a mi epres-kosaraink!

— Csakugyan! szólt Anti bámulva. Hát te tréfáltál meg annyira?

— Oh, bizony szinte sirtunk miatta, vallotta Magduska őszintén.

— Nem én vittem el, felelé Kálmán.

Gondolhatjátok, hogy nem csinállok olyan rossz tréfát, mely kellemetlenül eshetik valakinek.

— De hát hogy jutottak ide a kosarak?

— Megszereztem valakitől. Hanem az ára nincs kifizetve. És nem is tudom kifizetni, mert Bertinek a zsebében van.

— Az én zsebémben?

— Mi van a Bertinek zsebé-

ben? kérde Anti. Hiszen nincs nekünk semmi pénzünk!

— Nem is pénzbe alkudtam meg, hanem... egy labdába.

Berti fülig elvörösödött. Értette ő mindjárt az egészet. És mire a házhoz értek, Anti és Magduska is megértették. De már ekkor Bertinek az arczán megint

... A KÁLMÁN ÖLÉBE.

derült vid
nástól. m

Amint a
be a több
hoz ment.
s ő sem
meg éppen

— Jan
sok. Azt
volna okt
nunk nap
jük el, an

— Az
kezem rá.

Éppen

— A m

kis czukro
ozsonnálni

Persze,
jó volt, és
jó szomszéd

mással.

A PIPA

KÖZEL
szélé

nézegetett

— Az
szép virág
mindenki,

szintelen n

Az árok
zött. Megv

— Hát
mit bujkál
hajtsz ki i
gasra?

— Biz'
a nefelejts.
hogy amott

derült vidámság látszott attól a jó tanácstól, melyet Kálmán adott neki.

Amint a házhoz értek, Berti nem ment be a többiekkel, hanem a szomszéd házhoz ment. Ott ép a kapu előtt állt Jani s ő sem látszott haragosnak. Akkor meg éppen nem, mikor Berti így szólt:

— Jani szomszéd, legyünk jó pajtások. Azt mondja a bátyám, hogy kár volna oktan ellenségeskedéssel rontanunk napjainkat. Itt a labdád, s feleldük el, ami eddig történt.

— Az bizony legokosabb lesz. Itt a kezem rá.

Éppen ekkor ért oda Kálmán is.

— A néni szívesen látja Janit is egy kis cukros eperre, ha velünk akarna ozsonnálni.

Persze, hogy akart. Az eper nagyon jó volt, és aztán még jobb az, hogy a jó szomszédok vig napokat töltöttek egymással.

A PIPACS ÉS A NEFELEJTS.

— Példázat. —

KÖZEL az árok partjához, a vetés szélén piroslott a pipacs. Büszkén nézegetett szét.

— Az egész környéken nincs ilyen szép virág, mint én. Messziről láthat mindenki, amint ragyogok e sok hitvány, színtelen növény közt.

Az árokban szelid kis nefelejts rejtőzött. Megvetőleg szólt hozzá a pipacs:

— Hát te szegény istenadta dudvája, mit bujkálsz ott az árokban? Miért nem hajtsz ki itt ahol én, és olyan szép magasra?

— Biz' az nagyon szép volna, felel a nefelejts. De őszintén megvallva, félek, hogy amott baj érhet. Mit érne a pom-

pázás, nagyság, ha nem volnék bátorságban?

— Jaj te gyáva! Hát mi bajom van neked? No, okosabb is, ha meglapulsz ott az árokban. Nem vagy te méltó, hogy itt mellettem állj.

Egy leányka jött éppen arra.

— Ni, milyen szép nagy pipacs!

A pipacs nagyot jajdult és már le is volt tépve. A leányka odább sétált vele. Egy kis idő múltán vissza fordult s ezalatt már ráunt a pipacsra. Eldobta, éppen ott, ahol a kis nefelejts lappangott közel.

— Oh, kedves jó kis nefelejts! sóhajtá a pipacs. Már nekem végem van... még néhány perc s végkép elhervadok, meghalok. Ne felejts el... Isten veled!

— Nem, nem felejtelek el, szólt a nefelejts részvétellel. Sajnálom, hogy hivalkodó beszéded után oly hamar elért a végzeted. Pompázó önhittség mire vezethet, mikor erő nem jár vele: láthatod. Gyöngeségemet ismerve, inkább élek szerényen, de biztosságban.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 25-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Színház.

Helyesen fejtették meg: Gönczöly Dezső, Weisz Aranka és Rudi, Széll Erzsike, Benedek Pista, Révy Emil, Fleischmann Rózsa, Adriányi Eszti, (nem szükséges a címzettel igazolni magadat. F. b.) Kohn Gizella és Teresi, Keő Bandi.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 24-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Salamon Iona és Gyula. (Gondosabban írjatok! F. b.)

GYÁSZ.

Feselő virág a bimbók és rügyek közt: már nagyocska leány a ti soraitokban, értelemre kiváló, de lélekre még merő gyermek volt

GYÖRY SAROLTA

aki nemcsak özvegy édes anyjának és testvéreinek drága halottja, de halottom nekem is, akinek bold. édes atyjához, a jeles költő: *György Vilmos*hoz, hosszú és meleg barátság fűzött. Testvérei beszélnek nekem, hogy utolsó örömét is a »*Kis Lap*« szerezte neki, ami nekem bánatos örömmre szolgál. Meghalt Gödöllőn, 16 évvel, június 21.

A Szeretet és Hűség virul e korai sir fölött.

*

Zeliczből jelemtik nekem, hogy ott a »*Kis Lap*«-nak egy kicsi, de lelkes hive

KEMPFNER MARGITKA

halt meg 13 éves korában a m. hó 12.

Nyugodjék a kedves teremtés és jó szíve hamvából fakadjon virág.

F. b.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

R. A. Rabló-történet nem való gyermek-lapba. Ha az elbeszélés hőse afféle »nemes-lelkű rabló«, csak annál kevésbé. A rabló: gazember, akár hogy forgassuk, s a gazember sohasem érdemes rokon-érzetünkre. Legföljebb megbocsátunk neki, ha meglakol. A kézirat egy hétig átvehető. — **Biedermann Frida.** Az, amelyik megjelent, a tiedénél épp másfél évvel idősebb. Csak sorrendre lehet tekintenem, de már azt nyilván nem tarthatom, egy vagy két esztendővel előbb jelent-e már meg hasonló. Küldeményedből egyet itt fogok, de csak később közlöm, mert a rejtvényeknek ebbe a formájába úgy belegyakorlódtak már olvasó társaid, hogy kissé fogósabbakat kell már szerkesztenem a részükre. — **Weisz Aranka és Rudi.** E két név közül az egyik arra kér, a másikat rójam meg

»esunya« és »hanyag« irásáért. Erre csak azt mondhatom, hogy az, aki a másik irását megszeretné rovatni, korántsem ir oly gondosan, hogy megróhatná annak a másiknak az irását, amely sem nem »hanyag«, sem nem »esunya«. Ugy ir és olyat, amilyent tud. S mert a kettő közül az egyik kissé lehangolt, nem is örvendhetek úgy az ő iskolai bizonyítványán, mint örültem volna különben. — **Filler Ella.** Rendesen az egész évi folyamat szokás egy kötetbe foglalni De a félévi folyamat is pompásan és olesón köti be Gottermayer könyvkötő a gr. Károlyi utcában. — **Morlin Adorján.** Majd beszélnek azokkal az urakkal. — **Szunyogh Bence.** Elvárom a tett ígéret beváltását. Állítólag történt egyszer nyári szánkázás is, de nem a kunsági homokban, hanem megőrölt sóban, mellyel a Bécs melletti császári nyaralónak szélesebb utjait hintették fel s amely mester-séges uton Mária Terézia szánkázott. De ezt mesének tartják. — **Beck testv.** Arnold nem Dani. Az elsőnek később sorát ejtem. — **Szon-tagh Donát és Sándor.** Kéréstekre a kiadó hivatal a »*Kis Lap*«-ot bárhová utánatok küldi. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

2.

A »*Gyermekbarát*« czéljainak elősegítésére bold. *György Sarolta* hagyatékából 2 db. magy. koronázási arany.

*

Árva- és Thuróc-vármegyei inséges hazánkfiai fölségelésére küldöttek: Mandl tanár ur 20 kr., Weiner Valeria 1 frt., Krausz Margit 1 frt., Sonnenschein Katicza 50 kr., Weiner Paula 30 kr., Gyöngy Margit 40 kr., Rosenthal Jolán 25 kr., Gyurika 20 kr., Schlesinger Ilonka 20 kr., Schlesinger Jolán 10 kr., Braun Adél 20 kr., Herzl Margit 30 kr., Roth Adél 30 kr., Schreyer Irén 30 kr., Gonda Irma 30 kr., Litzman Flóra 10 kr., Hesz Irénke 10 kr., Fleischman Rózsa 1 frt 20 kr., Tauffer Margit és Irma és Árkövy Rikárd, mint egy színi előadás tiszta jövedelmét, 12 frt 83 krt. (Közre működtek: Szalay Lili, Török Palma, Tauffer Margit és Irma, Majthényi Józsi és Árkövy Rikárd.)

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.*

F. b.

Felélős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

